

Mooi geweest

Orkaan Oerol

ANNEMARIE OSTER

Sinds een paar dagen verblijf ik op Terschelling, dat windontvankelijke Waddeneiland waar, in tegenstelling tot aan Neerlands smalle kust, de zon niet opkomt uit de Noordzee en er dus ook niet in wegzakt. Hier verschijnt hij in het Oosten om in het Westen te verdwijnen. Dat zit zo (prof. dr. A.M. Oster): de dorps voorkant van de Waddeneilanden kijkt uit op de Waddenzee; hun ruige achterzijde wordt belaagd door de Noordzeebranding. Doorgaans is Terschelling woest en ledig. Maar rond half juni wordt het eiland bezet door horden overenthousiaste vastelanders. Tien dagen lang woedt, afgezien van het gebruikelijke gebulder, een culturele wervelwind over duinen, bossen en weiden: orkaan Oerol.

Geen gemotiveerder publiek dan de Oerol-ganger. Welgemoed trotseert hij - en vooral zij - plensbuien, plassen en modderige geulen om aan te mogen sluiten in de rijen voor de kassa's op het Westerkeynterrein. In plaats van gemor over de niet echt goedkope kaartjes, gaan saamhorige grapjes over en weer. En ook bij de aankoop van het volstrekt overbodige maar blijkbaar onmisbare (of andersom) festivalpolsbandje (22 euro) zie geen enkel scheef gezicht. En dan te bedenken dat alleen al de overtocht een rib uit je lijf is. Rederij Doeksen, die tot nu toe het monopolie had, schijnt concurrentie te hebben gekregen. Gek, daar merk je niets van.

Maar recessie? Ha! Daardoor laat een Oerol-adept zich niet uit het veld slaan. Gelukkig glimlachend fietst hij van de ene ludieke locatie naar de andere en zakt, eenmaal ter plekke, gehoorzaam in het natte gras, het klamme zand of in een koeienvla. Vindt er een opvoering plaats in een bos of boerenschuur, dan zoekt hij een even gretig heenkomen op een plank of boomstronk.

Maar dit jaar waait de wind uit een andere hoek, want het waait nauwelijks en ook oogt Terschelling of het nog nooit van regen heeft gehoord. Kon je maandagochtend op de Afsluitdijk nog nauwelijks zien waar je reed (wat was hemelwater, wat zee, wat Afsluitdijk?), nu is de lucht strakblauw en ligt het eiland er fris en vredig bij. En welriekender dan ooit. Nergens geurt de natuur zo zoetig als hier, met een vleugje zuur. Nergens ruikt het water zo aangenaam brak als dat van die Waddenzee aan dat poëtische groene strand. Als ik niet oppas, raak ik nog in vervoring.

'De wind voert het woord' is dit jaar het motto van het festival. Niet alleen de wind. Vanaf mijn fiets hoorde ik, in het voorbijgaan, twee vriendinnen aan het woord. Op een tandem. Dat Oerol het mooiste in de mens los maakt, wist ik al, maar deze oude meisjes converseerden op wel erg verheven toon. Toen pas zag ik de boekjes in hun hand. Even was ik bang dat de voorste vriendin de macht over het stuur zou verliezen. Toen de achter-

ste mijn bezorgde gezicht zag, riep ze me ter verklaring toe: 'Wij lezen elkaar gedichten voor!' Ze keek er zo trouwhartig bij dat de tranen me in de ogen sprongen. Van spijt dat ik altijd zo hard oordeel over die lieve Oerol-bezoekers.

Tot nu toe zag ik twee voorstellingen die ik warm kan aanbevelen: *Het jaar van de schlager* van Berg & Bos waarin een aantal getalenteerde jonge acteurs en een liedjeszanger een bos als speelruimte benut en *Vanaf nu heet je Pjotr* van Orkater. Met mooie jonge actrices en musiciennes (het Ragazze-kwartet) in een zandafgraving.

Maar eigenlijk kun je pas over Oerol oordelen als je er bent geweest. En ik ben er nog.

Ik besluit met een citaat van Marcel Proust dat voor in Oerols programmaboekje staat:

'De ware ontdekkingsreis is geen speurtocht naar nieuwe landschappen, maar het waarnemen met nieuwe ogen.' Ik doe mijn best.

Toen de achterste mijn bezorgde gezicht zag, riep ze me toe: 'Wij lezen elkaar gedichten voor!'

